

Ansvar for, at Chancerne for at skaffe danske Udvandrere Adgang til passende Steder i fremmede Lande udnyttes i videst mulig Udstrækning, og skal tage Initiativet til de Forhandlinger, som i den Anledning maa føres, og de Foranstaltninger, som maa træffes.

Forslaget holder sig i Realiteten nær til det af Indenrigsministeren i Rigsdags-samlingen 1928—29 forelagte Lovforslag. Man har imidlertid haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med de foreløbige Ændringsforslag til dette Lovforslag, som var udarbejdet fra de forskellige Sider indenfor Folketingsudvalget, og man har i saa vidt Omfang, som man har fundet det rimeligt, indarbejdet disse Ændringsforslag i nærværende Lovforslag.

Idet man i øvrigt henviser til den foran nævnte Betænkning fra det af Indenrigsministeriet nedsatte Udvalg vedrørende Udvandringsvæsenet, og idet man bemærker, at man paa adskillige Punkter har ændret det tidligere Lovforslags Formulering, skal man gøre følgende Bemærkninger, der særlig vedrører de Punkter, paa hvilke nærværende Lovforslag i Realiteten adskiller sig fra de tidligere forelagte:

ad § 1.

Den nuværende Lovgivning — Lov af 1. Maj 1868 om Tilsyn med Udvandrerens Befordring, jfr. Justitsministeriets Reglement af 28. Marts 1870, og Lov af 25. Marts 1872 indeholdende Tillæg til nævnte Lov — benytter Betegnelsen „Udvandrer“, men definerer ikke dette Begreb. Praksis har imidlertid paa det Omraade, hvor en Definition vilde være særlig tiltrængt, nemlig hvor det drejer sig om at afgøre, om der skal oprettes Kontrakt med en Person, fordi han er Udvandrer, udviklet sig saaledes, at de autoriserede Udvandringsagenter ikke har gennemført nogen Sondring mellem Udvandrere i egentlig Forstand og andre Passagerer. For at være paa den sikre Side har Agenterne oprettet Kontrakter med *alle* ved deres Mellekomst befordrede Passagerer.

Udvalget af 1927 vedrørende Udvandringsvæsenet ansaa det — jfr. Betænkningen Side 34 ff. — for vanskeligt at definere Begrebet „Udvandrer“ og at give det en saa sikker Afgrænsning, at man paa Grundlag deraf kunde opbygge forskellige Retsregler henholdsvis for Udvandrere og andre Passagerer. Udvalget benyttede derfor det mere omfattende Begreb „Passagerer“ og foreslog saaledes, at Udvandringsagenterne skulde være forpligtet til at oprette Be-

fordringskontrakt „med enhver til Befordring antaget“. Samtidig foreslog Udvalget imidlertid, at der skulde være Adgang til at give Dispensation fra denne Kontraktforpligtelse, for saa vidt angik bestemte Kategorier af Rejsende, hvorved man særlig tænkte paa Personer, der rejser i offentligt Hverv, som Forretningsrejsende, eller som Passagerer, der allerede er bosat i fremmede Verdensdele, og som derfor kun har aflagt et kortere eller længere Besøg her i Landet.

Efter hvad Ministeriet har bragt i Erfaring, var der imidlertid indenfor Folketingsudvalget Stemning for at optage en Definition af Begrebet Udvandrer i Loven og paa Grundlag heraf ved Lovbestemmelsernes Udformning at sondre mellem Udvandrere og andre Passagerer.

Der er efter Ministeriets Mening næppe noget afgørende til Hinder for at gaa denne Vej, naar man blot er sikker paa at kunne give en saa præcis Definition af Begrebet Udvandrer, at de Personer, for hvem denne Definition har Betydning — og dette vil i første Række være Udvandringsagenterne — paa Grundlag heraf vil kunne foretage en Sondring af de Personer, hvis Befordring de ordner, i Udvandrere og andre Passagerer.

Ministeriet har derfor paa Grundlag af nævnte Ønsker i Folketingsudvalget som § 1 i Lovforslaget optaget en Bestemmelse, der for Stk. 1's Vedkommende i det Hele holder sig til den Definition, som var paa-tænkt foreslaaet af Folketingsudvalget, og som formentlig dækker den almindelige Opfattelse af Begrebet „Udvandrer“.

For saa vidt man indskrænkede sig til denne Definition, vilde Udvandringslovgivningen imidlertid — i Modsætning til, hvad der hidtil har været Tilfældet — kun yde *danske* Statsborgere Beskyttelse. Fremmede Statsborgere, der udvandrer til fremmed Verdensdel over dansk Havn, maa vel antages i Almindelighed at være undergivet deres eget Lands Udvandringslovgivning og derigennem at opnaa den fornødne Beskyttelse. Dette gælder imidlertid ikke saadanne fremmede Statsborgere, der er fast bosat her i Landet, og man har derfor som Stk. 2 i Paragrafen foreslaaet optaget en Bestemmelse, hvorefter de paa-gældende skal anses for at være ligestillet med Udvandrere, saaledes at der ydes dem den samme Beskyttelse, som Loven giver danske Statsborgere.

ad § 2.

I Modsætning til de tidligere Lovforslag (disses § 1) har man fundet det rig-